

БУТОВО

Перші документальні згадки про село датуються серединою 15 ст. Однак будь-яких “живих” матеріалів про підтвердження цього немає. Назва поселення не єдина в своєму варіанті. За документальними матеріалами, деякі з них знаходяться у архіві м. Пінська, назва села походить від слова “бутатись”, що означає чванитись, задаватись. І дійсно, за переказами старожилів, тут справді жили горді і достойні люди, говорять ще і досі – гонорові.

За деякими оповідями, скоріше вигаданими, назва походить від слова “бут”, що означає камінь.

Хоча в селі дійсно є дуже багато каміння, навіть окрему місцину і звать: Камінець.

Перші поселенці, можливо, пов’язані ще з козацтвом, адже є місцевість, яка носить назву Богун, чи не на честь того славнозвісного лицаря козацтва?

Є і ще одна назва – Бір, яка часто вживається для назви нашого села жителями інших, навколишніх сіл. Ця назва пов’язана з великим і гарним лісом-бором, від якого зараз залишились хіба що лише згадки.

Процес заселення нашого села почався на початку 20 ст. Було це після падіння кріпосного права, яке докотилось сюди значно пізніше, ніж в центральній Україні. Селянам з Вичівки почали давати тут землю на хутір. Вони перебиралися сюди з сім’ями і господарством, будувались – і виникли серед високих дубів, вільх, лозняка хатини.

В 1920 р. землі Західної України потрапили до складу Польщі. Бутово було не винятком.

Управляли панські чиновники, була зміна (щось на зразок сучасної сільради), де можна було вяснити деякі питання тодішнього життя. Сам пан робив сюди виїзди, а оскільки місцевість була болотиста, наказав селянам вимостити по дорозі з Витівки настил з колод, жителі назвали його “Накіт”.

Безпосередньо можна було звертатись до сільського голови – солтиса. Діяла польська школа, яка знаходилась в хорошому приміщенні, однак до неї ходили не всі діти, а лише ті, хто жив не далі 2-ох км. від неї, а оскільки тут була хутірська система, то багато дітей не ходили до школи - залишились неписьменними.

Коли Червона Армія прийшла як визволителька від гніту Польщі, її чекали і зустріли з радістю. Правда надії на краще скоро розвіялись, оскільки “совети” почали встановлювати свої порядки: розмови про колгосп, податки, російська мова, НКВД.

Правда колгосп організувати не встигли, бо почалася війна. Мобілізація розпочалася лише у **1944 р.** на весні, а до цього селяни працювали на своїй землі, навіть не знаючи про події на фронті, оскільки радіо провели у післявоєнний час. Мобілізація розпочалася у **квітні 1944 р.**, до села прийшли німці. Незабаром фронт підсунувся ближче, німці відступили до Пінська, а жителів евакуювали на південь: готувалась велика операція по оточенню німців, але вони пішли на Білорусію, а жителі повернулися. Пізніше тут розміщувався штаб, а поранених, що лежали в тодішній старій школі, якщо був смертельний вихід, хоронили поряд.

Після війни ще **до 1947 р.** село боролось проти свавілля бандерів, а це дуже складна сторінка в історії села.

В **1950 р.** було організовано колгосп “Комунар”, забирали останнє. І жити стало важче, працюючи на трудовні.

Була і своя сільрада, що знаходилася у хаті Моторко Мусія Івановича. Своя, тому що в **1954 р.** і сільрада і колгосп були переведені до Вичівки, а Бутово стало лише “бригадним селом”, не маючи ні пошти, ні сільради, ні аптеки, лише ФАП, школу та клуб.

В **1950-х роках** село відносилось до Висоцького району, ще пізніше до Дубровицького, а з кінця 50-х років – до Зарічненського району.

З **1964 р.** – село у складі 3-ї бригади Вишівського радгоспу, і хоча змінюються назви власності на землю, село залишається безперспективним. Єдине, що може змінити щось на краще – це реконструкція старого і відновлення будівництва нового цегельних заводів.

Село Бутово // З історії сіл Зарічненщини. –
Зарічне, 2004. – с. 32-34.